

μή κόμω λόγον γιά όλα αυτά στήν μίς Μαργαρίτα. Γιατί γά τήν τρομάξα; *Όταν θά ήταν καιρός θά τής τά ήλεγμαι όλα. *Ήμιον όμως άποφασισμένος νά άφηγηθώ τά πάντα λεπτομερώς στόν Ντόου και στόν γιατρό.

Τί θά μπορούσας όμως νά κόμη και ό Ντόου έναντίον τοιούτων έχθρών; *Ήταν έξυμνος και δραστήριος άστυνομικός, άλλα στήν περιπτωσιν αυτή όλη του ή ευφραία ή δραστηριότης θά συνετρίβοντο πρό του άοράτου και παντοδυνάμου.

Μία έλλipsis απέμεινε μόνον.
Νά ξυληνήσθ ό κ. Τσελόων και νά μάς καθοδηγήσιν αύτός. *Ό άδέχετο όμως νά μιλήσθ; Μήπως δέν έγνώριζε πώς θά του έπετίθεντο, πώς θά του έκαμναν κακό, πώς θά τόν έσοκόταναν ίσως; Και όμως δέν θέλησεν νά πη σέ κανένα τίποτε.

Είχε λόγους, φαίνεται, νά κρύβη τό μυστικό του, παρά τους τρομερούς κινδύνους που διέτρεπε.

*Όταν σκημάθηκα τό πρωί, έντόθηκα και κυττάχηκα στόν καθρέφτη, είδα πώς ήμιον τρομερά χλωμός. *Ή άγρυπνία και ή άνησυχία για ότι συνέβαινε γύρω μου μου είχαν κλονίσει τό νευρικό σύστημα. *Όταν βγήκα έξω συνήνησα πρώτα τόν Ντόου. *Ανεληθήθη άμέσως τήν κατάστασί μου και μου είπε:

— Είσθαι τρομερά χλωμός κ. Ρόζ! Μήπως περάσατε άσχημα τή νύχτα σας;

Τόν έπήρα ιδιαίτερος και του έξιτόρησα τί μου συνέβη τή νύχτα. *Ό άστυνομικός, πρακτικό πνεύμα όπως ήταν, δυσκολεύτηκε στήν άρχή νά πιστέψω στά λόγια μου:

— Μήπως ή ταραχή σας όσς έκαμε νά δήτε πράγματα που δέν ύπηρχαν στήν πραγματικότητά; με ρώτησε με στενοχωρίαν, φοβούμενος μήπως με προσβάλει.

*Έξαγογέλασα πικρά και άπάντησα:

— *Έχετε δίκιο νά σχηματίζετε τέτοιους ύποθέσεις. Δέν θυμώω μαζύ σας, κάθε άλλο. Κι' έγώ θά έδισταξα γά τά πιστέψω όλα αυτά. Κάνω άλλως ύπομονή γιατί είμαι βέβαιος πώς σήμερα άσθρο θά πεσοθήτε και οεις πώς και τό έξαιρετικό συμβαίνει στήν περίστασι αυτή, και τό ύπερφυσικό.

*Ό Ντόου μετάνοιωσε γιατί δείχτηκε έπιφυλακτικός και μου είπε σφιγγονεύς μου τό χέρι:

— *Έχετε δίκιο, κ. Ρόζ. *Ή δυσπιστία μου ήταν έντελώς παράλογη. Σας πιστεύω. Σας πιστεύω, άν και πρώτη φορά βρισκόμαι πρό τοιούτων γεγονότων. *Ελπίζω όμως νά διαρωτίσασμε τόνυστήριο ως τό τέλος. Πρέπει! ...

Συνεννοήθημεν νάμηνειπομείπιτα στήν μίς Μαργαρίτα και έμπίχαμε σιζόδομάτι του κ. Τσελόων, ό όλοίος έκοιμάτο έξακολουθητικός.

Τήν φορά αυτή άρχισα νά εξετάζω τό δομάτιο αυτό με περισσότερο ή προσοχή. Σκέψαις παράξενες περνούσαν άπό τό νού μου.

Τό δομάτιο και ότι ύπήρχε μέσα προκαλούσας στόν καθένα περιεργα συναισθήματα και παράξενες ύποψίες. *Υπήρχαν εκεί τόσα πολλά και άρχαία άντικείμενα, όποτε μετέφεραν κανένα σ' άλλους καιρούς, σ' άλλες έποχές, πολύ μακρινές. Παλιά άρόματα βαλσαμώσαν γεμάταν τόν άέρα με τήν μυρωδιά τους. *Ή μορφες σου ύμψαν τήν άλγυπτιο και τόν θάνατο! *Ήταν μισοσκότεινα ίκσι μέσα και τό ήμισος αύτό, γέμισε τήν καρδιά μελαγχολία. Γιατί σ' αυτό τό άπέραντο δομάτιο, που ήταν ή κρεββατοκάμαρα του κ. Τσελόων, ύπήρχαν τόσα άνυκαίμενα ακατάλληλα γιά ένα διαμέρισμα ύπανου; *Ή γωνίες του δοματίου ήταν σκοτεινές και τό σκότος αύτό γέμισε τήν ψυχή με φόβο. Τό περιβάλλον ένέπνεε, έπαναλαμβάνω τήν ιδέα του παρελθόντος και του θανάτου. *Ένας άόριστος φόβος έσφιξε τήν καρδιά μου. Και ή γλυκειά άκόμη παρουσία της Μαργαρίτας δέν κατόρθωναν νά διασπείδω τήν πένθημα σκέψεις μου. *Ένωπιωσα κάποια άνακοήσιμα όταν είδα τήν μίς Κένεδυ νά μπειν στό δομάτιο. Δέν ύπήρχε άμφιβολία ότι ή παρουσία της πεπερασμένης αυτής γυναίκας, έδινε θάρρος σ' όλους μέσα στό μέγαρον, στήν περίστασι που βρισκόμασταν. *Ή μίς Κένεδυ φαινόταν ιδιαίτερος έξυμνη και άξιμ γυναίκα. *Αρχισαν νά μιλούν πλάι μου και σιγά-σιγά συνηγορούμεν. *Ό άνθρωπος που βρισκόταν έξαπομένος στό κρεβάτι του, βυθισμένος στόν λήθαργό του, δέν με παρατρόμαζε πείδι, έγινε πάλι γιά μένα ένας άλλος άνθρωπος που έπαυσε, και τά φαντάσματά του παρελθόντος πέταξαν μακριά. Τό μόνο πράγμα που έξακολουθούσας νά μ' ένοηλή ήταν τό βαρύ άιγυπτιακό άστρο πών μουμυών και τών άλλων άρχαιοτήτων, που δηλητηρίαζε τήν άτμόσφαιρα.

(Ακολουθεί)

ΑΡΒΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΠΕΣΑ - ΜΠΕΣΑ

*Η Ντίτα, ή πεντάμορφη κόρη του Πιέρου Γκιάτα του πλούσιου χωριανού μας, του κάκου πρόσμενε τόν άγαπημένον της Γκιέργγη εκείνο τό άπόγειομα.

— Περιεργο, ψιθύρισε, πώς δέν φάνηκεν άκόμη; Μήπως του στάθηκε τίποτε; Κ' έκείνης οι πιστολές που άνοστήμανα;

Κύτταξε μιά ματιά άνάμεσα στά δένδρα του δάσους, και άν δέν τόν είδε νά φανή πουθενά ξακίνησε νά φύγη. *Ό ήλιος είχε πείδι βασιλεύει.

— *Αργησε πολύ, ψιθύρισε. Κι' άρχισε νά τρέχη. *Ή άλήθεια όμως είπε πώς μιά φοβηρή άνησυχία, ένας καρδιολιγνικός όβος τήν είχε πιάσει, χωρίς κι' αύτή νά τό ξέρη τό γιατί. *Ίσως γιατί δέν είδε τόν άγαπημένο της Γκιέργγη. Τόν άγαπούσε τρελλά άλλα και αύτός τή λάτρευε. *Έκαναν οι δύο τους ένα πολύ ταιριασμένο έρωτικό σύγγαρι. Μιά μέρα είχαν δώσει τόν πρώτο όρκο τής άγάπης και τόν κράτησαν πιστά: «Θά μ' άγαπάς, Ντίτα μου;» — «Ναι και πείδι άπ' τόν τάφο άκόμη!» — «Μπέσα!» — «Μπέσα—μπέσα!»

Κι' εκεί στό δάσος όπου πρωταγαπηθήσαν, εκεί κάθε μέρα άνανώνων τόν όρκο τους μ' ένα άτέλειστο θερμό φιλί.

Περιεργο όμως, κείνο τό άπόγειομα ό Γκιέργγης δέν φάνηκε. Μήπως γίνηκε κανένα κακό στό χωριό; Κάτι πιστολιές είχε άκούση ή Ντίτα, χωρίς όμως νά δώσει προσοχή στήν άρχή. Κ' ίσως κι' αύτό τόρα άνησυχούσας. *Ή ώρα ήταν περασμένη. *Ό τήν περιμέναν σπίτι της, ό γέρος πατέρας της κι' ό άγαπημένος άδερφός της Λέκας κι' έτρέχεσαν ζαρκιάδι. Είχε κοντοζυγώσει πείδι στό σπίτι της, όταν άκούσας φωνές και κλάματα. Μιά τρεμούλα τράνταζε τό κορμί της.

— Κακό γίνεται σπίτι μου, μουρμούρισε κι' ώρμησε μέσα.

*Άλλά δέν μόρσως νά διαβή τό κατάφιλι. *Αντίκρυσσε και που τής πάγωσε τό αίμα και εξαλλώθηκε κάτω έξερή. *Όταν συνήρθε πείδι δέν ήξερε τί νά πιστέψει. *Ονειρο ήταν ή άλήθεια κείνο ποΐδι; *Έκαμε ξανά λίγα βήματα προς τό σπίτι και είδε πάλι τό σπαρακτικό τό θέματα και κέρσως! *Ό πατέρας κι' ό άδερφός της κοιτόταν νεκροί!

*Τή Ντίτα τήν έπνιξε τό κλάμα. Ούθλας και στήθοδόνταν. Πλάι της ή γοιμή ή μάνα της τρυπούσας τά έσπασα της μαλλιά, κι' άλλες άκόμη γυναίκες ήσαν μαρτυμένες εκεί κι' έσοκωζαν. *Αξάφια ένα χέρι άρπαξέτη Ντίτα άπ' τόν ώμο. *Ήταν ή μάνα της.

— Φτάνει! τής είπε. Δέν θά τους άναστήσης με τά κλάματα.

*Η Ντίτα τήν κοίταξε σιωπώντας. Τό πρόσωπο τής μάνας της είχε παρη μιά φοβηρή έκφρασι, τά μάτια της ήσαν άγρια, τά μαλλιά σκωκωμένα άπάνου.

— Μας τους φάγαμε άπιστα! τής ξανάπε. Μας έσβουσαν τό τσίμα μας. Μας ντροπίσαναν. Τό αίμα που χύθηκε ζητάει έκδίκησι, τό αίμα σκούζει, θέλει κι' άλλο αίμα. Μά ποιος θά τους έκδικήσει πείδι ποΐμασσε γυναίκες;

*Η Ντίτα έπαυσε νά κλάει. Μιά καρμυπία ήταν κρεμασμένη στόν τοίχο, τήν άρπαξε, τήν άπώθησε άπάνω στους οκτωμήρους κι' ώρμήστηκε νά πείδι τό αίμα πίσω: — «Μπέσα! Μπέσα!»

Πόσο σπαράχησε όμως ή καρδιά της σάν έμαθας πώς ό φονηρός τών δικών της ήταν ό πατέρας του άγαπημένου της του Γκιέργγη, ό Κόλ Σιάμπης! *Έπροσε νά σιωπήσων τόν έναν άπό τους δύο, τόν πατέρα ή τό γυιό, τόχε όρμισέτι.

Μιά μέρα είδεν τόν Γκιέργγη στό δάσος τόν πλησίους. *Ήσαν κ' οι δύο πολύ χλωμοί.

— *Ακούσε, τόπιε άπότομα. *Έδωσα τή μπέσα νά έκδικηθώ τούς δικούς μου. Φυλάξου!

Τόλυν καιρόν ύστερα δέν είδε πουθενά τόν Γκιέργγη. Τέλος μιά βραδιά τόν άντίκρυσσε μακριά, στό δάσος. *Αρπαξε τήν καρμυπία της και προχώρησε. Πλησίους σ' ένα δένδρο. *Ήταν κείνο που πρωταγαπηθήσαν. Στάθηκε και τόν σιμάδευε. Αυτός έδίδε πώς δέν τήν είδε. *Ένας πυροβολισμός άκούστηκε και ό Γκιέργγης σφοδίστηκε κατά γής χτυπημένος! *Η Ντίτα έτρέπε κοντά του. Αυτός τήν είδε με τό θρυμμένα μάτια του και τής ψιθύρισε ψυχομαχώντας:

— Ξέχασες τή μπέσα τής άγάπης μας, Ντίτα; — *Όχι, μουγγήσε αύτή, ή Ντίτα δέν ξεχνάει ποτέ. Και ένω γονάτιζε μπροστά του, βύθισε ένα μαχαίρι στό στήθη της! ...

T. Σιέτρος

Κοιτάχηκα στόν καθρέφτη και είδα πώς ήμιον πολύ χλωμός.